

Arrest

nr. 68 152 van 7 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 10 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 juni 2011, met kennisgeving op 5 juli 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11/05/2010 werd ingediend door :

I., S. (R.R.: (...)) geboren te Peje op X

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

Kind: I., S. geboren te Pirzen op X

in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11/05/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Kosovo.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen merken we op dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheidszorginstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld “Retourner au Kosovo, informations sur le pays” (dd. 01/12/2009).

Betrokkene kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra / poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Pristina.

Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Bovendien moet worden opgemerkt dat wet nr. 2003/15 betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien één lid afhankelijk is aan sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees.

In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkenen arbeidsongeschikt is. Op die manier zou zij zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout."

Het middel luidt als volgt:

"Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder correcte motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de beslissing stelt:

(...)

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet.

Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming.

Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een ongegrondheidsbeslissing te nemen.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in Kosovo. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit en gepaste medische verzorging aldaar (ook geen terugbetaling). Dat men stelt dat verzoeker niet arbeidsongeschikt is en derhalve voor de kosten zelf kan instaan.

Dat evenwel gelet op de actuele situatie te Kosovo voor mensen van Romorigine dit niet mogelijk is.

In het ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland over Kosovo (juni 2009)

vinden we ook het standpunt van de UNHCR terug over terugkerende asielzoekers in Kosovo:

"Standpunt van UNHCR over terugkerende asielzoekers uit Kosovo

Het meest recente standpunt van UNHCR over, onder andere, terugkerende asielzoekers uit Kosovo dateert van juni 2006, UNHCR heeft sindsdien haar standpunten niet gewijzigd.

Met betrekking tot etnische minderheden is UNHCR van mening dat etnische Serviërs alsmede Roma (met uitzondering van Egyptenaren en Ashkali) nog steeds in aanmerking dienen te komen voor internationale bescherming en dat terugkeer van deze minderheden slechts op vrijwillige basis mag plaatsvinden. Dit geldt volgens UNHCR ook expliciet voor etnische Albanezen die afkomstig zijn uit een gebied waar zij een minderheid vormen. "

(Ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland over Kosovo, juni 2009, pagina 67)

We nemen het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over Kosovo, met als datum juni 2009. We vinden er de volgende opmerkingen betreffende de Roma-zigeuners:

"De thans in Kosovo verblijvende Roma (schattingen omtrent hun aantal lopen uiteen tussen 10.000 en

30.000) wonen in kleine gemeenschappen verspreid over heel Kosovo. Hun veiligheidssituatie verschilt van gebied tot gebied en hangt daarnaast in belangrijke mate af van de specifieke Roma-groep waartoe men behoort.

Roma vormen tezamen met de etnische Serviërs de meest kwetsbare groep in Kosovo. Dit komt met name door de slechte sociaaleconomische omstandigheden waarin zij verkeren. Veel Roma zijn nooit geregistreerd als inwoner van Kosovo, waardoor zij geen toegang hebben tot administratieve en sociale diensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Daarnaast maken zij, met name vanwege hun gebrekkige kennis van de Albanese taal, minder kans op de arbeidsmarkt.'

<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2009/06/23/kosovo-2009-06-23.html>

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met deze elementen, met name dat de minderheden in Kosovo, zoals Roma's, nooit geregistreerd worden, met als gevolg dat ze nooit toegang hebben tot de gezondheidszorg.

Door de standpunt van UNHCR niet te volgen, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringswet, voornamelijk artikel 3 van de desbetreffende wet.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Polen, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in het land van herkomst en de andere argumenten.

Teruggaan naar Kosovo is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, en medische toestand die hiermee in verband staat.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is d.d. 21 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 ongegrond werd beoordeeld.

Deze beslissing werd gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer en informatie aanwezig in het administratief dossier.

Verzoekster legde verschillende medische attesten voor bij haar aanvraag 9ter, die allemaal beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer, conform de vigerende wetgeving. Deze weerhield enkel de posttraumatische stress als ernstige aandoening. Met betrekking tot de beschikbaarheid van de zorgen in Kosovo concludeerde de ambtenaar-geneesheer:

"Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in centra voor geestelijke gezondheidszorg en dat opname in psychiatrie mogelijk is. Er zijn meerdere psychotherapeuten die ook privé werken. Medicamenteuze behandeling is beschikbaar in Kosovo: bromazepam (pharmaks) en trazodone (pharmaks). Zelfs familietherapie is beschikbaar in Kosovo.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

Verwerende partij merkt op dat verzoekster de correctheid van deze informatie en de betrouwbaarheid van de bronnen niet in vraag stelt.

Dezelfde opmerking kan gemaakt worden voor wat betreft de motivering van de thans bestreden beslissing aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo:

"Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen merken we op dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheidsinstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld "Retourner au Kosovo, informations sur le pays" (dd. 01/12/2009).

Betrokkene kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Pristina.

Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Bovendien moet worden opgemerkt dat wet nr. 2003/15 betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien één lid afhankelijk is aan de sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees.

In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier zou zij zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. "

Verzoekster stelt echter in essentie dat niet-geregistreerde inwoners geen recht hebben op toegang tot de gezondheidszorg en dat Roma, gelet op hun gebrekkige kennis van het Albanees, moeilijker aan werk geraken.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekster alleszins de Albanese taal beheerst, zoals gebleken is uit de asielaanvraag, zodat zij alleszins niet aannemelijk maakt dat de situatie omschreven in het ambtsbericht op haar persoonlijke situatie van toepassing zou zijn.

Wat betreft de registratie van minderheden in Kosovo, en het beweerde gebrek hieraan, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoekster niet aannemelijk maakt niet te zijn geregistreerd in Kosovo en dat uit het administratief dossier prima facie het tegengestelde blijkt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in zijn beslissing d.d. 22 december 2009 met betrekking tot verzoeksters asielaanvraag d.d. 24 november 2008:

"Uit de info waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt ook dat een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, voor de RAE (= Roma, Ashkali en Egyptenaren - eigen toevoeging) vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wel over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden."

Verzoekster legde bij haar asielaanvraag inderdaad, onder andere, volgende documenten voor: haar UNMIK-identiteitskaart, haar Servische en UNMIK-geboorteakte, de UNMIK-geboorteaktes van haar zoon en dochter, alsmede twee attesten van de gemeente Prizren dd. 6 en 5 november 2008 op naam van verzoekster en haar dochter, waarin wordt bevestigd dat zij afkomstig zijn uit Prizren, Kosovo.

Prima facie is verzoekster desgevallend weldegelijk geregistreerd te Kosovo, minstens blijkt het tegendeel niet uit het administratief dossier, zodat zij ook wat dat betreft niet aantoonde zich te bevinden in de situatie zoals omschreven in het door haar geciteerde ambtsbericht.

Verzoekster maakt de voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, daar een behandeling en opvolging van haar vastgestelde medische problematiek beschikbaar is in Kosovo.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partij haar aanvraag indiende luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij aan haar aanvraag een medisch attest van 20 januari 2010 toevoegde van haar huisarts die stelt dat zij lijdt aan posttraumatische stress waarvoor zij medicatie neemt en een psychiater raadpleegt. De huisarts stelt dat de behandeling zes maanden tot één jaar zal duren. Voorts beschikt de ambtenaar-geneesheer van de verwerende partij over een medisch dossier van dr. F. betreffende retrosternale pijnen, cervico-brachiale klachten en hoofdpijn maar waarvan onderzoek aantoonde dat geen abnormaliteiten werden vastgesteld. Voorts stelt de geneesheer van de verwerende partij dat uit een verslag van dr. D.C. blijkt dat de verzoekende partij een tandprothese nodig heeft. De huisarts van de verzoekende partij bevestigt verder dat de verzoekende partij angstig en gestresseerd is omwille van familiale problemen. De ambtenaar-geneesheer besluit dat de cardiologische klachten niet ernstig zijn, dat enkel een uncrossed aan de hals werd vastgesteld, wat normaal is gelet op de leeftijd van de verzoekende partij en dat zij lijdt aan posttraumatische stress met somatisatie. Het besluit is dat niet blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Voorts besluit de ambtenaar-geneesheer dat zowel medicamenteuze behandeling als psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in Kosovo. Zij verwijst naar websites, het verslag van 2 juli 2010 van dr. A.C. en naar informatie afkomstig uit de MedCOI-databank. De bestreden beslissing steunt zich volledig op het verslag van de ambtenaar-geneesheer, dat overigens toegevoegd werd aan de bestreden beslissing.

De Raad dient vast te stellen dat het verzoekschrift zich beperkt tot negatie van de beschikbaarheid van de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft maar niet de zeer concrete vaststellingen en informatie waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst weerlegt.

De redenering dat "Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid. Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet. Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder correcte motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken." kan niet gevolgd worden.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing schijnt te verwijten dat uit de motieven niet blijkt dat onderzocht werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, berust dit verwijt op een verkeerde hetzij gebrekkige lezing van de bestreden beslissing nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt: *“Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*, conclusie die genomen wordt na uitvoerig onderzoek van de ziektesymptomen die de verzoekende partij voorhield te hebben door de ambtenaar-geneesheer.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet in toepassing van artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet werd genomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niemand heeft in Kosovo om haar bij te staan verwijst de bestreden beslissing terecht naar de hulp die de verzoekende partij kan krijgen van de IOM en naar het gegeven dat de verzoekende partij niet aantoonbaar arbeidsongeschikt is. Het citaat van ongekende bron dat de verzoekende partij overneemt in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk en weegt niet op tegen de concrete opzoekingen die de arts van de verwerende partij heeft verricht. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat haar toestand vergelijkbaar is met de personen naar wie het citaat verwijst en laat zij na de bron van haar citaat te vermelden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich in het middel tot de betwisting van de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling en opvolging van de medische problematiek in Kosovo mogelijk is en spreekt de vaststellingen en conclusies van de arts van de verwerende partij tegen, maar laat na concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen ter adstruering van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Gelet op het grondig uitgevoerde onderzoek van de ambtenaar-geneesheer, dat niet in concreto door de verzoekende partij wordt weerlegd, is het besluit van deze arts kennelijk redelijk. Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook al zou de gezondheidszorg in Kosovo niet optimaal zijn, wat in casu niet is aangetoond, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet

zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar Kosovo een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt, daar gelaten de vaststelling dat in de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is voorzien.

Voorts voert de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending van *“artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet”* aan maar laat zij na enige toelichting te geven over de wijze waarop zij meent dat deze bepaling geschonden zou zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618), wat in casu ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN